

POËZIE

MARJOLEIN DEGENAAR
& BERT OSNABRUG

Lentelied

*Alsof de ark van Noach net gestrand is,
alle vogels opgelaten, twee aan twee,
tortelduifjes, kauftjes, een stel eksters,
gaaien ook en zelfs een roodborstpaar.*

*Opgetogen vliegen ze in 't hemels ruim,
de pennen uitgewaaierd, wuivend in het blauw,
als jonge wilde golven kopje buitlend alom,
onstuimig wiekend boven vruchtbaar land.*

*Later, in de kruinen, fluiten zij verrukt hun liefdeslied,
jubelend en juichend, dronken van de lentelucht,
baltsen driftig in het gras, dansend, springend,
de wulpsen snavels trillend van het zinderend genot.*

*Plots verzadigd wijken zij naar 't zweem van groen
– onthuikend blad van berk en meidoornstruik –
zich verschuilend achter sluiers rosse kerspruimbloesem,
gedreven wiegjes wevend voor hun kroost.*

